

РЕШЕНИЕ

№ 383

гр. Стара Загора, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Янчева

Членове: Н.й Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева като разгледа докладваното от Даниела К. Телбизова Янчева Въззивно гражданско дело № 20225500500631 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от „Д.Х.“ ЕООД със седалище и адрес на управление гр.Р., чрез адв.Г. Д. от АК Хасково против решение № 85 от 03.08.2022г., постановено по гр.д. № 93/2022г. по описа на Районен съд – Раднево, с което е отхвърлен предявеният от въззивника иск с правно основание чл.45 ЗЗД за сумата от 4158,14 лева, представляваща претърпени имуществени вреди върху лек автомобил Дачия Логан Лауреат, с който ответникът Н. Т. Н. е осъществил ПТП на 16.05.2021г.

Въззивното дружество, чрез процесуалния си представител обжалва първоинстанционното решение, като незаконосъобразно, неправилно и постановено в нарушение на материалните и процесуалните закони. Въззивника не е съгласен с изводите на съда и счита, че с представените писмени доказателства са доказали по несъмнен начин вида и размера на претърпените от дружеството увреждания и пропуснати ползи, както и пряката и непосредствена връзка между извършеното от ответника деяние – ПТП и тяхното настъпване. Молят да бъде отменено изцяло постановеното първоинстанционно решение и въззивният съд да реши спора по същество, като бъде уважен предявеният иск, както и да им бъдат присъдени сторените разноски.

Въззиваемият Н. Т. Н., чрез пълномощника си адв.С. Ч. от АК Стара Загора изразява становище, че твърденията в жалбата за неправилност и

необоснованост на съдебното решение са неоснователни. Посочват, че видно от мотивите на решението, съдът е посочил какво приема за установено и въз основа на какви доказателства, посочил е какви са събраните по делото доказателства, съобразил се е с тях, анализирал ги е и въз основа на това е изградил извод, че ищецът не е доказал своята претенция. Въззиваемият сочи, че твърденията, че посочената от първата инстанция трайна съдебна практика е неотнормативна към предмета на делото са некоректни, тъй като съдебната практика е категорична, че никой не може да черпи блага от своето бездействие и след като ищеца не е предприел действия да докаже твърденията си, то е некоректно от негова страна да прави оплаквания спрямо постановения съдебен акт. Моли да бъде оставена без уважение въззивната жалба, като неоснователна и бъде потвърдено обжалваното решение, както и да им бъдат присъдени направените пред въззивната инстанция разноски, съобразно списък по чл.80 от ГПК, който представя заедно с Договор за правна помощ ведно с адвокатско пълномощно.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съгласно разпоредбата на чл.271 ал.1 от ГПК, при съвкупната преценка на доказателствата по делото, намери за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на „Д.Х.“ ЕООД срещу Н. Т. Н., с която се предявяват искове с правно основание чл. 45 ЗЗД. Ищецът твърди, че ответникът Н. Т. Н. е управлявал собствено на ищцовото дружество МПС Дачия Логан Лауреат, произведен 2010г., рег. № СТ***РА, като на 16.05.2021 г., в 4,30 часа, на път III-554 км.30+700, ответникът причинил ПТП след изгубване на контрола на управление на МПС, вследствие на краткотрайно унасяне и заспиване по време на управление. Твърди, че след загубата на контрола върху управлението МПС поело извън дясната лента, в дясно по посока на движението, спирайки в насрещно дърво, неуточнено с каква скорост. Твърди, че виновното поведение на ответника се състояло в постъпка на безотговорност, непредпазливо, небрежно към чужда лична собственост, вследствие на което автомобилът бил тотално увреден и непоправим. Твърди, че застрахователят по застраховка КАСКО е изплатил застрахователно обезщетение след констатирана тотална щета и бракуване и сваляне от отчет на автомобила. Твърди, че няма претенции по външни и вътрешни части на автомобила, тъй като застрахователят покрил 70% от застрахователната стойност.

Ищецът твърди, че претендира пропуснатите ползи от автомобила, състоящи се в:

1. Заявление за разрешително на автомобила на стойност 19,02лв.
2. Разрешително за календарната 2021 г. на стойност 190,24 лв.

3. Данък МПС /МДТ/ за 2021 г. на стойност 27,84 лв.
4. Преглед за 2021 г., валиден от 05.11.2020 г. до 05.11.2021 г., на стойност 18,46 лв.
5. Застраховка Гражданска отговорност, валидна от 07.11.2020г. до 07.11.2021г., на стойност 53,10 лв.
6. Застраховка на местата, две вноски, 3-та и 4та вноски, на стойност 40,80 лв.
7. Винетка за 2020-2021 г. на стойност 5,40 лв.
8. Метрологична годишна заверка на ел.таксиметров апарат на стойност 15 лв.
9. Застраховка Автокаско на стойност 284 лв.
10. Вноска за ГПС такса за месец май 2021 г. на стойност 18,78 лв. с ДДС.
11. Фактура за пътна помощ на стойност 70 лв., включваща транспорт от с. Бели брег до база за изкупуване на метали на ул. "Васил Левски" 7 в гр. Р..
12. Данък печалба, отчетен за 2021 г., на база всички финансови отчети, на стойност 310,50 лв.
13. Пропуснати ползи до края на календарната година от работата на автомобила, сметнати на база реални отчети за първите 5 месеца, на стойност 3105 лв.

Твърди, че общата стойност на претенцията е в размер на 4158,14 лв. Поради това иска от съда да осъди ответника да му заплати сумата от 4158,14 лв. причинени имуществени вреди и пропуснати ползи от тотална щета на лек автомобил Дачия Logan Лауреат, произведен 2010г., рег. № СТ***РА, от виновно причинено ПТП на 16.05.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от 16.05.2021 г. до окончателното погасяване на задължението. Претендира разноски. Представя писмена защита.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника Н. Т. Н., чрез адв. Ч., в който взема становище за неоснователност на исковите претенции. Твърди, че действително въпросния автомобил претърпял ПТП при управлението му от него при изпълнение на възложени от ищеца дейности. Оспорва твърдението, че причина за ПТП е заспиване на водача, тъй като в НП било посочено, че причина е управление с несъобразена скорост. Твърди, че за щетите върху автомобила на ищеца било заплатено застрахователно обезщетение. Твърди, че обезщетението, което ищецът претендира било произволно определено и недължимо. Твърди, че ползваният автомобил бил управляван предимно в гр. Р. и не е ползван от ищцовото дружество всеки ден. Исква от съда да отхвърли исковите като неоснователни. Претендира разноски. Представя писмена защита.

С протоколно определение от 18.05.2022 г. първоинстанционния съд е

обявил за окончателен проекта на доклад по делото, обективиран в определението по чл. 140 ГПК № 140 от 24.03.2022 г., с което на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ГПК съдът е обявил за признати и ненуждаещи се от доказване фактите, че на 16.05.2021 г., в 4,30 часа, на път III-554 км.30+700 е причинено ПТП при управление от страна на ответника Н. Т. Н. на МПС Дачия Логан Лауреат, произведен 2010 г., рег. № СТ***РА, което е собственост на ищеца „Д.Х.“ ЕООД и че автомобилът е претърпял тотална щета в следствие на ПТП, за което ищецът е получил застрахователно обезщетение по застраховка КАСКО на автомобила.

За възникване на отговорността на ответника за непозволено увреждане е необходимо ищецът да докаже наличието на следните факти: извършено от ответника противоправно деяние, чиято пряка и непосредствена последица са настъпилите за ищеца и претендирани имуществени вреди. При условията на пълно и главно доказване ищецът следва да докаже всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, с изключение на вината, която на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага до доказване на противното.

В случая за основателността на исковите ищецът следва да докаже при условията на пълно и главно доказване, че претърпените увреждания и пропуснати ползи от използването на собствения му лек автомобил, като отделни компоненти и в претендираните размери, които да е претърпял от виновно поведение на ответника при процесното ПТП.

Ответникът следва да докаже насрещните си възражения, в това число, че му е било възложено да изпълнява работа с автомобила от ищеца и че настъпилите вреди са за сметка на ищеца като възложител на работа.

Пред първоинстанционният съд ищецът в изпълнение на указанията на съд, с молба вх. № 681 от 21.02.2022 г. е посочил изрично, че „към момента на увреждане на автомобила, както и преди него, както и след него“, между фирмата и ответника не съществува договорно правоотношение под никаква форма“. Ищецът в тази връзка е посочил, че правонарушението на ответника е деликт. С оглед и твърденията на ищеца първоинстанционният съд е дал правилна правна квалификация, а именно съдът определил правна квалификация на исковата претенция по чл. 45 ЗЗД, тъй като ищцовото дружество твърди да няма никакви взаимоотношения с ответника по принцип, а във връзка с процесното МПС. От тук следва извод, че твърденията на ищеца са ответникът неправомерно да е взел да управлява въпросното МПС и реализирал процесното ПТП, от което са възникнали за ищеца вреди.

По делото са събрани множество писмени доказателства, от които се установява, че процесният автомобил Дачия Логан Лауреат, произведен 2010 г., рег. № СТ***РА, е бил таксиметров автомобил, използван от ищцовото дружество за търговска дейност именно като таксиметров автомобил /виж и

отчетите от фискалната памет на фискалното устройство, монтирано в автомобила на л.20 и л.21 от делото/. По делото е приета като писмено доказателство оригинална пътна книжка на процесния автомобил /л.64/, от която е видно, че автомобилът според записите не е извършвал дейност всеки ден /има липса на доста дати/, в това число и на дата 16.05.2021 г. /няма запис за тази дата, а последният запис е от 13.05.2021 г./. Съответно в пътната книжка е посочено, че автомобилът се управлява от водачи Д.С., М.Г., Г.Д. и К.К.. Тоест не фигурира като водач на автомобила ответникът Н. Н.. По делото е приета справка за всички трудови договори в ищцовото дружество, в която също не фигурира отново ответникът Н. Н..

Същевременно по делото се събрани гласни доказателства чрез разпит на св. Н.К.Б., чиито показания съдът намира за безпристрастни, обективни и последователни, като свидетелят посочва това, което знае и е чувал. Едно от тези неща е, че ответникът Н. Н. е работил като таксиметров шофьор в Р., като всички са го били виждали с такси, жълта кола. От показанията на св. Б. е видно, че ответникът не ходил всеки ден на работа, което напълно съответства на отбелязванията в пътната книжка на автомобила, в която както се посочи има доста дни, в които няма записи.

От доказателствата по делото, че въпросният автомобил е бил използван за дейността на ищеца като таксиметров автомобил, не означава, че въпросният автомобил не би могъл да се използва и по друг начин. Но от събраните по делото доказателства /най-вече гласните доказателства на св. Б./ е видно, че ответникът Н. Н. е работил като „таксиджия“, управлявал е автомобила, не е бил доволен от работата си и си е търсил друга работа. Тоест установява се от доказателствата по делото, че в случая е налице правоотношение между ищеца и ответника, било по повод възлагане на работа на ответника като шофьор на таксиметровия автомобил, било по повод наемно правоотношение за ползване от ответника на автомобила като таксиметров такъв.

Няма по делото доказателства, които да посочват, че ищецът е дал автомобила на ответника да си върши лична работа. Съответно има събрани доказателства, че ответникът е карал автомобила като таксиметров шофьор, но св. Б. нито е чувал, нито е виждал конкретното възлагане на работата от страна на ищеца. Независимо дали е ползван от ответника автомобила за лични нужди /заем за послужване/ или за ползване като таксиметров автомобил /наемни правоотношения или по възлагане, в който последен случай са приложими правилата на договора за изработка/, то са били налице облигационни отношения между ищеца и ответника по повод ползването на автомобила от страна на ответника.

Предвид гореизложените съображения въззивният съд намира, че между ищеца и ответника е бил налице неформален договор във връзка с

ползването на автомобила от страна на ответника, като е без значение какъв точно вид е бил този договор /наемен, заем за послужване, или договор за възлагане, било то и скрит трудов договор/. Тези отношение между ищеца и ответника са договорни, а договорната отговорност изключва приложението на деликтната отговорност, по който въпрос теорията и съдебната практика е непротиворечива.

С оглед на това въззивният съдът намира, че искът, предявен от ищеца като претенция за вреди от деликт, се явява неоснователен поради липса на осъществен от ответника деликт по смисъла на чл. 45 ЗЗД. Следва ищецът да дири отговорността на ответника по облигационното отношение, с което са обвързани /наем или заем за послужване/. Тъй като по делото не са събирани доказателства в тяхната достатъчност относно точния вид на сключения между страните договор, то е и без значение за делото по какъв начин ответникът би отговарял спрямо ищеца /по реда на чл. 233 ЗЗД, било и по препращане на чл. 248 ЗЗД, или пък рискът е за ищеца като част от нормалния производствено-стопански риск/.

С оглед на всичко горепосочено въззивният съд намира, че ищецът не е доказал при условията на пълно и главно доказване фактическите обстоятелства за ангажиране на деликтната отговорност на ответника и в претендирания размер, поради което искът правилно е отхвърли като неоснователен и недоказан.

Предвид гореизложените съображения, настоящата инстанция намира, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено като такова.

По разноските, направени пред настоящата инстанции, съдът намира следното:

С оглед изхода на делото – неоснователност на въззивната жалба следва да се присъдят на въззиваемия направените разноси пред въззивната инстанция, които са в размер на 300 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горните мотиви, Старозагорския Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 85 от 03.08.2022г., постановено по гр.д. № 93/2022г. по описа на Районен съд – Раднево.

ОСЪЖДА „Д.Х.“ ЕООД, вписано в ТР с ЕИК ***, с адрес на управление гр. Р., ***, да заплати на Н. Т. Н., ЕГН *****, адрес гр. Р., ***, сумата в размер на 300 лв. (триста лева), представляваща разноси за

настоящото производство за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____